

Shakespeare

SZONETTEK.

**(Fordította: Szász Károly és Győry
Vilmos)**

AMTAK Bt, 2025

Cop. AMTAK Bt, 2025

Felelős szerkesztő: Varsányi József

Kiadó: AMTAK Bt, 2040 Budaörs, Semmelweis u. 6/B.

06 20 218 6762 amtakbt@gmail.com

www.amtak.hu

Látogasson el webáruházunkba, és böngésszen!

ISBN 978-615-6907-96-7

Készült: AMTAK Bt, Budaörs

1.

Ohajtjuk a szép lények növekedtét,
Hogy kellemők rózsája szét ne hulljon,
S ha végre is vihar s kor eltemetnék,
Uj sarjadékban legalább viruljon.
De te, csak tenszemed fényében élve,
Saját tüzedben égeted magad';
És zsugorogva kincsed özönébe',
Édes magad bösz ellensége vagy!
Most a világnak éke, ifju bájban:
A szép tavasz egyetlen hirnöke,
Virágodat elfojtod bimbájában,
Pazar fősvény, mit téssz: nem véték-e?
Oh szánd meg a világot: örök részét
Bűnöd s a sir ne hagyd hogy megemészsze!

2.

Ha negyven tél fuvall majd homlokodra,
Bájid mezőjén barázdát hasítván;
Szépséged éke mint nyűtt ruha fodra
Rongyokba máll, s azt mondják rá: be hitvány!
Ha kérdik akkor, hol a régi szépség?
A boldog napjaidból elfecsélt kincs?

Csak béesett szemed kihamvadt mécsét
Mutatni: oh mi szégyen, mily szegény dics!
Szépségednek be más dicsére volna
Ha mondhatnád: „Szép magzatomba’ van
Bájimnak összesége elszámolva,”
S szépséged folytatódnék bájiban.
 Igy ifjulnál meg ismét, öregül;
 S fölformna véred, bár meghidegül.

3.

Tekints tükrödbe, s szólj, arczod’ ha látod:
Itt az idő, hogy megujuljon most az!
Ha nem sietsz: megrablod a világot,
S egy nőt boldog anyaságtól megfosztasz.
Mert melyik szép akarná szűzi kertét
A te magodtól meddőn tartani?
S mely férfi hajtja úgy tul önszerelmét,
Hogy ne legyenek maradékai?
Anyádnak tükre vagy te, ki tebenned
Idézi vissza bájló tavaszát;
Te is, megaggva, tükröd’ így lelended
Egy sarjban mely magadnak vissza ad.
 De ha így élsz, s másod’ föl nem leled:
 Magadba halsz s képed meghal veled.

4.

Gyümölcstelen báj, mért csupán magadra
Fecsérled drágaságod' szüntelen?
Kincsét a természet csak kölcsön adja,
S csak bőkezűnek osztja bőviben.
Igy, más iránt fösvény, pazar magadhoz,
Mit adni kaptál, mért zsugorgatod?
Élére mért versz kamatot kamathoz?
S kincs garmadád közt még sincs jó napod!
Üzletben így csak tenmagaddal állva:
Magad csalod magad' meg szép magaddal.
S ha a természet szólít a halálba:
Mikép számolsz be tőkével, kamattal?
Igy, élvezetlen, bájod sirba hull;
Élvezve: örökösként élne tul!

5.

Az az idő, mely szépnek alkotá
Alakod', min minden szem megakad,
Lesz zsarnokává annak nem soká,
S csuffá teszi a mi most elragad.
Mert az idő nem áll meg; a tavaszt
Rut tél ölébe dobja; ágról
Lombot letép, hő nedvet elfogyaszt,
Bájt béhavaz, és mindent letarol;
S ha akkor, a nyár nedviből, leszűrve,
Egy üvegben fön nem marad a lél:
Fogytán örökre meg van semmisülve
A báj melyet tul emléke sem él.

De a leszűrt virág-lél, télen át.
Bár szive veszve, tartja illatát!

6.

Ne hagyd, vihar s tél hogy dúlják a szép nyárt
Virág-illatja mig leszűrve nincs!
Végy egy üvegcsét s szépséged belé zárd,
Mig el nem párolog a drága kincs.
Nem tiltott uzsora: így sokszorozni
Kamatot, mit boldog ki megfizet.
Magad szép mását így világra hozni,
S tizszerte jobb, ha egy helyett tizet!
Tizszerte volnál boldogabb magad,
Ha tizszer élnél tiz másodban újra.
Megörökítve így alakodat:
Hijába int el a halál csont-újja.
Ne légy önző! Bizony kár volna érted,
Hogy örökösöd legyenek a férgek.

7.

Nézd, a mikor keleten a dicső fény
Kibukkan s láng-szemével szerte néz:
Felé fordul minden szem a föld övén,
Magas felségének szolgálni kész.
S a mint fölebb hág az ég meredekjén,
Mint ifju hős, ereje teljiben:

Szin-aranyból vert ösvényét követvén
Minden szem rajt' imádattal pihen.
De fáradt szekerét a déli pontrul
Ha lefelé fordítja bágyadt vénként:
Minden szem róla el, s más tájra fordul,
Mely áhitattal követé imént még.
Ép így te is, délpontod' oda hagyva,
Feledve hunysz el, ha nem élsz fiadba'!

8.

Kit hallani zene: mért hallgatod
Kelletlen a zenét? Hisz szép a szépnek
Nem ellene; kéj nem kér bánatot;
S te mért üződ, mi csak kedved' szegné meg?
Az édes hangok hű öszhangzatának
Szerelmi frigye téged csak azér' sért,
Mert mintha téged nyájasan szidnának,
Mért kerülöd a szerelem érzését!
Halld: egyik húr a másnak férje, mint
Kél frigyre azzal s öszhangzik hiven,
Mint apa, gyermek, boldog anya, mind
Egy dalt dalolnak valamennyien.
Szótlán daluk, bár többhang, egybe vész,
S azt zengi: „Egy magadban semmi lélsz!”

9.

Nehogy egy özvegyet boríts könyekbe:
Azért emészted így nőtlen magad'?
De oh, ha így utódtalan halsz meg te,
Egész világ viseli gyászodat,
Egész világ lesz özvegyed, s siratja
Hogy másolatod' hátra nem hagyod,
Mig minden özvegynek a férj alakja
Magzatjai szemében ott ragyog.
Mit a pazarló szétszór a világban,
Helyt vált csak, a világnak el se vész;
De elpazalt szépség elvész magában;
Ha nem használod: megölője léssz.
Emberszeretet nincs oly szívbe zárva
Mely gyilkos szégyent így borít magára!

10.

Mert szégyen ám! Tagadd csak hogy szeretsz mást
Ki tenmagad szeretni nem tudod
Ezer szív érted tud lángolni folyvást,
Te senkiért – ezt nem tagadhatod –
Az ádáz gyűlölet mert úgy elfoglal
Hogy magad ellen összeesküszöl,
Tenházad' rombolod dühös haraggal,
Mit tataroznod kén', romok közül.
Jobb útra térj, s mindjárt másképp itélek!
Vagy szebb gyűlölve mint szeretve lenni?
A milyen szép vagy: oly kegyes légy, kérlek!
Ne törj magadra: a mit kérek, ennyi!

Oh, kedvemért, alkosd magadnak mását,
Hadd lássuk abban bájid folytatását!

11.

Mily gyorsan elfogysz, oly gyorsan növekszik
Uj sarjad, abból a mit elveszítesz;
Pótolva látod ifju bájord vesztit,
S elmondhatod: im élő másom itt ez!
Im ez az élet, bölcsesség, tenyészet!
Egyéb: bolondság aggság, jégahalál.
Ha minden így tesz: eljő az enyészet,
S az ember, két öltővel, sírba száll.
Hadd, kihez a természet mostohább volt,
S rút, durva, undok: meddőn veszszén el!
Te, a kit minden más fölött megáldott,
Te jóltevőn bánj dús jótétivel!
Szépség pecsétéül metszett ki téged,
Hogy nyomd ki másod' s sokasítsd szépséged'.

12.

Ha, gyors idő, oráidat számlálom,
S látom, a szép nap hogy vak éjbe dül,
S a kora hervadást szép rózsaszálon,
S a barna fürt ezüstbe hogy' vegyül,
Magas sudárt, most lombornyője nélkül,
Mely még imént a nyájt beárnyalá,

S a nyár szépsége, fosztva zöld diszétül,
Ősz fejjel, sirba, szürkén száll alá;
Akkor a te szépséged jut eszembe,
Mely szinte csak sir martaléka lesz;
S míg gondtalan néz a jövővel szembe,
Felnőnek mások, ő meg elenyész.
 Az idő sarlajától nincs mi óvja,
 Csak az, ha sarjat hajt, avval daczolva.

13.

Bár magadé volnál! De magadé csak
Addig lehetsz, a míg tart életed.
Tudod, szívem, e véget meg mikép csald?
Ruházd át másra bájos képedet.
Szépséged úgy – a mit csak bérbe birsch most –
Véget nem ér, örökre birhatod;
Létedtül abban a halál meg nem foszt,
Mert magadat túléli alakod.
Ki hagyna romba dőlni ily szép házad,
Melyet soká épen tarthatna gond
Tél s vihar ellen, mely tombolva lázad
S fagylalva zúg? Csak egy pazar bolond!
 Kedves szívem! neked is volt apád:
 Rád is fiad hadd ezt modhassa hát!

14.